

Ramon Barnils

'Boom Boom', boom

Encara ens farien morir de riure: hi ha qui, a propòsit de la pel·lícula feliçment triomfant *Boom Boom* parla de miracle, excepció o casualitat. Ja al festival internacional on es va presentar va tenir l'èxit que compta: va ser comprada per diverses empreses de diversos països per gust, per ganes i sense que hi hagués interessos de "jo et compro perquè tu em compris", impropis de cinemes com el produït aquí, desproveïts d'aparell que els faci seus.

Boom Boom es va vendre molt bé a l'exterior, abans de presentar-se a l'interior, i la notícia no va ser equitativament ressaltada. Molt bé, hi ha poc a dir, ja se sap que les notícies, si no vénen avalades, i aquesta no hi venia, costen de trobar damunt la taula del redactor. I sortir al carrer a buscar la notícia, ¡és tan incòmode!

Potser aquesta mateixa raó, la incomoditat, ara en un sentit més psicològic, fa que, davant de la qualitat i al bona acollida del simple espectador, els líders d'opinió nostrats parlen de miracle, els més de bona fe, excepció, els més fets malbé, i casualitat, els més supersticiosos. És que ha de resultar molt incòmode reconèixer la pròpia inaptesa, la pròpia ignorància en el camp que es diu dominar; i resulta impossible de reconèixer el propi i ignorat provincianisme.

Sense que s'hagués d'espe-

rar un encert segur, perquè això ho impedeix la més elemental de les precaucions, sí que semblava obligatori, per als professionals del ram, haver d'estar atents a la gestió, realització, muntatge i exhibició del film, vist el currículum dels seus principals motors.

Em limitaré a recordar els trets de coneixements obligat de dos d'aquests motors que més conec, Rosa Vergés, la directora, i més, i Jordi Beltran, guionista.

Rosa Vergés, de la família d'editors Vergés, ha viscut i conviscut, fins i tot a casa, amb el cinema. De la relació a la professió cinematogràfica, el seu nom s'ha llegit, en lletres més o menys petites, en bona part de les peces de cinema produïdes i vistes aquí els darrers i ja bastants anys. Els professionals se suposa que n'haurien d'haver esperat prou, d'algú amb aquestes preparacions.

Jordi Beltran és coautor, com a mínim, dels programes de televisió *Arsenal* i *Atlas*, i dels radiofònics *Claxon* i *Plàstics dràstics*. Qui com ell.

L'èxit de *Boom Boom* no ha estat una sorpresa per a tothom. I sí una gran alegria.

Valentí Puig

Exemple vocacional

He arribat a sentir confessions vocacionals molt estranyes, però els dies de cada dia la confiança de l'amic que ha begut cinc *vodkatinis* o del veí de butaca a l'avió sol fer referència a la gran pompa del cardenal, els poders il·limitats del maquinista de tren, la pura fantasia del fabricant de roba interior de dona o la solidaritat humana del botxí. Poques vegades algú confessa voler ser polític: el costum és considerar-se salvador d'un poble o, senzillament, intermediari de béns públics. De tota manera, estic ben meravellat perquè encara no he conegut ningú que digui amb tota claredat que voldria ser com el sultà de Brunei.

D'una part, segons càlculs de gent vertaderament desenfeinada, és l'home més ric del món fins al punt que si jo volgués estalviar la fortuna que li atribueixen els experts hauria d'escriure articles un any rere l'altre: en total dotze milions i mig d'anys. D'altra banda, el sultà de Brunei és un monarca absolut des que va succeir son pare. A Howard Hugues també li hauria agradat poder fer les lleis al seu gust. Tenir diners i no poder fer projectes com el doctor no és una gran incomoditat. Realment, el petroli i el gas natural de Brunei són una vertadera benedicció d'Al·là.

És el sultà que fa vint-i-nou d'un sultanat que només ocupa un bocí de l'illa de Borneo i no té més de tres-cents mil

súbdits que, si manifesten vel·leïtats polítiques, solen anar a parar a les presons del monarca. Els fills del sultà duen uns collars d'or tan feixucs i aparatosos que els metges passen pena que no es facin malbé l'espina. A un dels seus Boeing 727 el *jacuzzi* pot buidar-se —per exigències de les autoritats aèries— en set segons amb possible risc que xucli alguna de les amants o de les dues dones del sultà. Li agrada comprar hotels: fins ara les millors peces de la col·lecció són el Dorchester de Londres i el Beverly Hills Hotel.

Qui vulgui imitar-lo sense simulacres adesiara haurà de perdre un milió de lliures esterlines a les taules de joc dels millors casinos del món, es deixarà aconsellar pel malmenat Kashoggi o

s'equivocarà de número de compte corrent a l'hora d'ingressar un grapat de milions per a la *contra* de Nicaragua, en un banc suís. De tota manera, jo no li ho envejo tot perquè, com si fos un banquer amenaçat d'OPA hostil, el sultà de Brunei va veure's en la urgència de contractar una companyia de relacions públiques per millorar com fos la seva imatge. Les enveges i l'ostentació de *jacuzzis* no li donaven prou imatge de prestigi. Tot això li passa perquè quan, era l'hora, la supèrbia va privar-lo de fer els cursos Dale Carnegie.

